

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 03/03/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 812

“BỐ THÍ PHẢI HỢP NHẤT BA THÍ”

Nhà Phật dạy chúng ta: **“Tài thí, pháp thí và vô úy thí, khi bố thí phải hợp nhất cả ba thí”**. Chúng ta phải kết hợp cả ba loại bố thí chứ không chỉ chuyên bố thí một loại mà chúng ta thích. Gặp duyên nào thì chúng ta làm việc đó, thí dụ khi gặp duyên cần phải tài thí thì ta tu tài thí, khi gặp duyên pháp thí thì ta tu pháp thí, khi gặp duyên bố thí vô úy thì ta bố thí vô úy. Có thể mở rộng tâm lượng để phát tâm bố thí đã là điều khó làm rồi! Chúng ta phải phát tâm tu hợp nhất cả ba thí như vậy mới viên mãn vì nếu chỉ phát tâm bố thí một trong ba thí thì về sau chúng ta sẽ gặp khó khăn.

Hòa Thượng đã dẫn chúng một số người: Có người chỉ thích hành pháp thí thì cả đời thông minh trí tuệ nhưng đời sống vật chất rất khó khăn. Có người chỉ thích bố thí tài, hành tài thí rất nhiều nhưng không khỏe mạnh, về già phải nằm trên giường bệnh 20 năm để hưởng phước, có ba đội y bác sĩ hàng ngày phải thay phiên nhau chăm sóc. Cho nên nếu tu chỉ tu một trong ba thí thì chúng ta cũng sẽ gặp khó.

Hòa Thượng khuyên: **“Phải phát tâm tu cả ba thí, gặp duyên nào thì ta làm việc đó, gặp duyên bố thí tài thì ta bố thí tài, gặp duyên bố thí pháp thì ta bố thí năng lực của mình, gặp duyên bố thí vô úy thì ta đem sự an lành đến với mọi người và tất cả những chúng sinh nhỏ bé”**.

Bố thí vô úy tích cực nhất là phóng sanh, hộ sanh, có nghĩa là cứu giúp chúng sanh. Chẳng những chúng ta không giết hại chúng sanh mà còn thả chúng, giúp chúng có được môi trường sống. Đó là bố thí vô úy một cách tích cực nhất.

Hòa Thượng dạy: **“Ta bố thí tài một cách mạnh mẽ thì phước báu có được cũng đến một cách mạnh mẽ. Nếu ta bố thí tài mà bỏ tiền tài ra một cách mệt mỏi, rất khó khăn thì khi ta có được hồi báo cũng rất khó khăn. Ta bố thí tài thì phải sáng khoái mà bố thí, vậy thì khi tiền tài đến sẽ đến một cách sáng khoái”**. Điều này tôi đã có chiêm nghiệm nên tôi tin và làm một cách sáng khoái. Thật ra những điều này tôi không nên kể cho mọi người nghe mà để mọi người tự làm rồi tự thể nghiệm, để thấy lời Phật Bô Tát, Thánh Hiền dạy không sai chút nào.

Cách đây khoảng 10 năm, khi đang dịch “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, tôi cần một chiếc tai nghe không dây để làm việc trong phòng thu. Tôi nghĩ trong lòng: **“Giá như mình có headphone không dây thì khi người đọc bị mệt, anh ấy có thể ngả đầu ra sau mà không bị dây giật lại”**. Chưa tới một tuần sau, chú em út cầm

qua cho tôi một chiếc headphone không dây. Tôi hỏi ở đâu ra thì chú em nói: “*Em nhặt trong thùng rác*”. Đặc biệt là headphone được nhặt ở trong thùng rác mà có đầy đủ cả cục sạc và trụ phát sóng. Dùng được một thời gian, tôi ra chợ Nhật Tảo mới biết headphone cũng rẻ, chỉ khoảng 300.000 – 400.000 VNĐ cho nên tôi mua ba cái về để dành dùng dần. Mọi người thấy, cái mình cần tự nhiên đến một cách hết sức tình cờ. Khi đó tôi ở gần khu nhà trọ đông đúc, nếu đến muộn 5 phút thì sẽ có người khác nhặt.

Rất nhiều việc khác cũng tương tự như vậy, đúng như Hòa Thượng dạy: “***Bồ thí như một dòng nước, dòng trước đi rồi dòng sau sẽ mạnh hơn, tươi nhuận hơn***”. Tiền tài cũng vậy, chúng ta bồ thí đi rồi thì tiền tài phía sau đến nhiều hơn. Chúng ta bồ thí một cách nhanh chóng, tự tại và sáng khoái thì hậu báo cũng đến như vậy. Điều này tôi tin rất sâu nhưng tôi không thể kể hết cho mọi người nghe vì có những việc ngoài sức tưởng tượng của mọi người thì mọi người coi là huyền bí.

Ngày trước có hai vị tu hành pháp môn Mật Tông. Hai người đó nói với tôi: Một ngày nọ, họ thấy một vị ở trong bức hình của pháp môn Mật Tông bước ra. Vị đó dẫn họ đi mua nhà và họ đã mua một căn chung cư. Lúc họ nói thì tôi không tin vì nghe giống thần thoại quá. Về sau này, khi tôi có thể hội rồi tôi mới tin những lời họ nói. Họ tu hành rất tinh tấn, khởi tâm động niệm đều nghĩ cho người khác, không hề nghĩ cho mình nên mới có kết quả thù thắng như vậy. Cô ấy tên là Phúc. Lúc đó cô ấy hơn 70 tuổi rồi, sau đó cô ấy đi nước ngoài. Trước khi đi nước ngoài, cô ấy đến gặp tôi rồi nói: “*Trước khi đi nước ngoài, con muốn chuyển đại pháp này cho một người, nhưng chỉ có Thầy mới đủ tiêu chuẩn để truyền lại*”. Nếu mọi người nghe vậy thì có thể sẽ mừng lắm nhưng tôi từ chối vì tôi đã tu pháp môn niệm Phật rồi. Hơn 15 năm trước, tôi đã có một chút kiên định như vậy, tôi không tiếp nhận. Cô ấy đi đâu tu cũng lập một nhóm tu Mạn-Đà-La để giải những nơi tà ma, quỷ quái. Cô ấy đã làm ở nhiều nơi, lên đến cả Hà Giang, Bắc Giang. Cô kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện huyền bí, gần như có một sự gia trì.

Phật dạy: “***Bồ thí tiền tài nhất định có tiền tài, bồ thí pháp nhất định thông minh trí tuệ, còn bồ thí vô úy nhất định sẽ khỏe mạnh, sống lâu***”. Bồ thí pháp là chúng ta có năng lực gì thì bồ thí năng lực đó, chứ không phải chỉ giảng Kinh thuyết pháp mới là bồ thí pháp. Chúng ta phát được tâm bồ thí chân thành thì nhất định kết quả sẽ rất tốt.

Bồ thí không quan trọng nhiều hay ít, một đồng, hai đồng cũng là bồ thí. Nếu bồ thí một đồng, hai đồng với tâm chân thành thì cũng không thua kém gì người bồ thí vài tỷ hay chục tỷ. Có một cô gái cúng 5 quan tiền mà đích thân Hòa Thượng Trụ Trì đứng ra làm tác pháp cúng dường cho cô. Về sau, cô gái ấy trở thành Hoàng Hậu. Hoàng hậu cúng dường hàng ngàn lượng vàng thì Hòa Thượng cho một chú tiểu ra làm tác pháp cúng dường. Hoàng hậu hỏi: “*Ngày xưa khi ta còn nghèo, ta cúng mấy quan tiền mà Hòa Thượng đích thân ra làm tác pháp cúng dường. Tại sao bây giờ ta cúng dường hàng ngàn lượng vàng mà Ngài không ra?*”. Hòa Thượng Trụ Trì nói: “*Ngày xưa khi Hoàng Hậu còn là thường dân, bà dùng tâm chân thành để dâng cúng Tam Bảo. Ngày nay bà chỉ có vật chất nhưng không có tâm chân thành*”. Cho nên phát tâm cúng dường phải vì chúng sinh phục vụ, không vì ta, không vì danh tiếng của ta. Nếu bồ thí với tâm giống như

đầu tư tài chính, bỏ thì một đồng để mong nhận được mười đồng thì sai rồi! Phải thật phát tâm vì chúng sanh!

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta thấy danh vọng lợi dưỡng của thế gian, vinh hoa phú quý không phải là thứ quý. Thành thật mà nói, chớp mắt rồi nó chỉ là một mảng không. Chúng ta xem thấy rất nhiều người đại phú, đại quý, khi tuổi già rồi suy yếu, rất nhiều người bán thân bất toại và có rất nhiều người ngẽnh ngãng không biết gì, chỉ còn cái thân sống đời sống thực vật. Năm xưa khi tôi giảng Kinh, đó là năm dân quốc thứ 60, tôi bắt đầu giảng “Kinh Hoa Nghiêm” tại nhà của Cư sĩ Lý Kiến Huy. Ông đem một phòng lớn chuyển thành giảng đường. Lúc đó Cư sĩ Lý là một ông vua khoáng sản. Cư sĩ Lý trong đời quá khứ tu tài bố thí nhưng không tu vô úy bố thí cho nên đời này mới giàu có đến như vậy, tiền của rất nhiều nhưng không có sức khỏe, không khỏe mạnh. Lúc tuổi già ông bị chứng bệnh ngờ nghệch, nằm trên giường gần 20 năm, cầu sống không được, muốn chết không xong, rất là đáng thương. Ông không thể nhận biết người trong nhà, không nhận ra cả con trai, con gái, cháu nội. Ông có phước báu lớn cho nên có ba đội hộ lý ngày đêm chăm sóc, ông phải nằm trên giường bệnh để hưởng cho hết phước rồi mới ra đi. Đây không phải là việc vui đây là việc quá khổ! Việc này trên Kinh Phật đã nói rất rõ, quả báo ở ba đường. Tại vì sao có thể gặp loại quả báo này? Vì ông trong đời quá khứ chỉ biết tu bố thí tài thí, không biết tu bố thí pháp thí, không biết tu bố thí vô úy cho nên về già bị chứng bệnh ngờ nghệch này, chỉ có thể nằm ở trên giường để hưởng phước”*. Câu chuyện này Hòa Thượng đích thân chứng kiến. Cư sĩ Lý Kiến Huy nằm đó, chỉ là một hơi thở chưa dứt nhưng không còn nhận ra ai nữa. Loại khổ này trên Kinh Phật cũng nói, sau khi chết rồi chắc chắn sẽ đọa vào ba đường ác, có thể đọa vào đường súc sanh hưởng phước, có thể đọa vào ngoại quỷ hưởng phước.

Hòa Thượng nói: *“Thầy của tôi - Giáo sư Phương Đông Mỹ trong đời quá khứ chỉ tu pháp bố thí, không tu tài bố thí. Thầy rất thông minh, chân thật là có trí tuệ nhưng không có tiền tài. Thầy là một giáo viên, đời sống chỉ dựa vào chút tiền lương nên rất gian nan”*.

Nhiều người có quá nhiều tiền nên thích bố thí tiền tài nhưng bản thân họ rất thích hưởng thụ. Họ giết hại chúng sanh, ăn cao lương mỹ vị, đặc sản trên rừng dưới biển. Họ không tu thân, không biết hạn chế bản thân. Có nhiều người nghĩ rằng họ tu bố thí như vậy để chuộc lỗi, đền bù những việc họ làm. Họ có nhiều tiền, bố thí nhiều tiền nhưng vẫn tùy tiện giết hại chúng sanh để thỏa mãn hưởng thụ năm dục của họ. Chúng ta phải hiểu rõ: *“Trồng nhân gì thì nhất định được quả đó”*.

Hòa Thượng nhắc: Trong ba pháp bố thí mà Phật dạy, chúng ta phải tích cực mà làm, duyên nào đến thì ta làm duyên đó. Gặp duyên bố thí tài thì ta tích cực bố thí tài, gặp duyên bố thí pháp thì ta tích cực bố thí pháp, gặp duyên bố thí vô úy thì ta tích cực bố thí vô úy.

Hòa Thượng nói: **“Có rất nhiều người chỉ thích tu bố thí vô úy, không tu tài bố thí. Thân thể của họ rất khỏe mạnh trường thọ nhưng đời sống rất khôn khó. Việc này nói rõ chúng ta tu nhân, ba cách tu đều phải tam tu, nếu không thì sẽ có ngày hối hận”**”.

Có rất nhiều người chỉ thích phóng sanh nhưng không thích bố thí cho người. Trước đây tôi rất thích đi phóng sanh nhưng từ ngày dịch bệnh Covid đến nay, tôi không phóng sanh nữa mà dùng tiền đó để giúp đỡ mọi người ở mọi việc. Tôi biết ai có khó khăn thì tôi cứu giúp. Người không có gạo thì tôi cho gạo, người có bệnh thì tôi cho thuốc, người không có tiền đóng học phí thì tôi cho tiền để họ đóng học phí. Có nhiều người rất cứng nhắc, họ nhờ tôi phóng sanh nhưng tôi nói: **“Bây giờ đang dịch bệnh nên tôi không phóng sanh nữa. Người ta không có cơm ăn mà tôi đi thả cá, thả chim như mấy năm trước thì người ta sẽ mắng tôi. Các vị thích phóng sanh thì các vị tự làm”**”.

Hòa Thượng nói: **“Trong tất cả những việc làm thiện lành, chúng ta quan tâm đến giáo dục, nhất là giáo dục trí tuệ, chuẩn mực làm người thì đây là một việc làm vô cùng hữu ích”**”.

Một ngàn năm trước, người ta chú trọng giáo dục luân lý đạo đức, chuẩn mực làm người. Hiện tại và một ngàn năm sau, người ta vẫn cần phải chú trọng giáo dục luân lý đạo đức, chuẩn mực làm người. Điều này vô cùng cần thiết!

Chúng ta khuyên họ xây một trường học thì họ có vẻ ngần ngại, nhưng bảo họ xây tượng Phật thì họ làm ngay vì họ muốn lưu danh thiên cổ. Khi xây dựng một trường học, họ cũng muốn lưu danh thiên cổ. Chúng ta phải nhớ lời Hòa Thượng dạy: **“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”**”.

Ngay cả công đức chúng ta cũng không nghĩ tới, cứ dùng tâm chân thành mà làm, dùng tâm thanh tịnh, bình đẳng mà làm. Làm như vậy thì chúng sanh mới chân thật tiếp nhận lợi ích từ nơi chúng ta.

Thế gian này rất nhiều người đi giúp người khác nhưng cứ mong người ta phải mang ơn mình, phải báo ơn với mình. Chúng sanh thật khỗ! Tạo ra ơn đức cho ai thì cứ muốn người ta phải ghi nhớ, thậm chí còn khởi tâm là người ta phải đền trả ơn đức mà họ đã nhận của mình. Đó là tu phước báu, tạo phước điền. Như vậy không tốt chút nào! Nhà Phật dạy chúng ta phải tu tịnh nghiệp, không tạo ác nghiệp nhưng thiện nghiệp cũng không nghĩ đến. Chúng ta làm nhưng không lưu ở trong tâm, giống như lời Phật dạy trong **“Kinh Kim Cang”**: **“Bố thí không thấy người thí, không thấy người nhận và cũng không thấy vật cho”**”.

Đây gọi là **“tam luân không tịnh”**”, đây mới là bố thí Ba La Mật, bố thí Đáo Bỉ Ngạn. Tịnh nghiệp mới giúp chúng ta thoát khỏi luân hồi. Tạo thiện nghiệp thì phải vào cõi thiện để hưởng phước, tạo ác nghiệp thì phải vào cõi ác để thọ báo.

Cư sĩ Lý Kiến Huy mà Hòa Thượng nhắc đến là ông vua khoáng sản. Ông có rất nhiều tiền tài nên ông thích bố thí tiền tài, nhưng không bố thí vô úy, không phóng sanh, không hộ sanh. Đa phần những người không phóng sanh, không hộ sanh thì giết hại chúng sanh. Họ tùy tiện trong việc ăn uống như vậy chắc chắn sẽ giết hại rất nhiều chúng sanh. Cho nên bố thí tiền tài thì sẽ có tiền tài, giết hại chúng sanh thì vẫn tạo oan nghiệp, vẫn phải trả những oán kết đó.

Hòa Thượng dạy chúng ta phải tu cả ba thí: Tài thí, pháp thí, vô úy thí. Bồ thí tài thì phải hết sức mạnh mẽ, không có nghĩa là làm quá sức mình mà phải bồ thí một cách sáng khoái, không do dự. Khi nghe người ta thiếu thì chúng ta tặng luôn, thế thôi! Chúng ta không do dự, không cân đo đong đếm. Có người ban đầu định cho 10 triệu, sau đó giảm xuống chỉ muốn cho 5 triệu, suy nghĩ tiếp thì thấy 5 triệu nhiều quá nên chỉ cho 2 triệu thôi.

Hôm qua tôi mới chuyện về nhà 5 triệu. Tôi dẫn cậu em biếu Mẹ 3 triệu và biếu Cô giáo 2 triệu. Cậu em có ý nói là tặng Cô giáo như vậy nhiều quá nhưng tôi nói: “*Cô sống một mình, còn phải trả tiền thuốc men, lâu lâu mình mới nhớ ra Cô*”. Nếu tôi có suy nghĩ ngần ngại thì tôi cũng sẽ thay đổi ý kiến, nhưng trong tâm tôi đã kiên định nên tôi làm như Hòa Thượng dạy, cho đi một cách sáng khoái. Khi chúng ta bồ thí tiền tài mà chân thật lợi ích cho tha nhân thì chắc chắn kết quả sẽ tốt.

Từ ngày tôi tiếp nhận và làm theo lời dạy của Hòa Thượng, tôi càng cảm thấy câu nói của Ngài rất đúng: “***Bồ thí như một dòng nước, dòng trước đi rồi dòng sau sẽ mạnh hơn, tươi nhuận hơn***”. Nếu chúng ta ngăn dòng nước lại thì nước sẽ trở thành ao tù, nước sẽ bị hỏng. Cả một đời Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài vốn không có tuổi thọ thì lại có tuổi thọ, vốn không có sức khỏe thì lại có sức khỏe, vốn không có tiền tài nhưng việc gì cũng làm được. Ban đầu Ngài chỉ bắt đầu từ 1 đồng, nhưng hoàn toàn chí công vô tư, không có một chút tâm vụ lợi. Vậy thì chúng ta cũng bắt chước Hòa Thượng, cũng bắt đầu làm từ 1 đồng.

Cư sĩ Bàng cũng đã làm ra biểu pháp để giáo huấn chúng ta. Ông đem toàn bộ tiền tài chất xuống thuyền, ra giữa dòng sông đục thuyền cho tài sản chìm xuống. Người khác nhìn thấy liền nói: “*Ông không dùng nữa thì mang cho người ta đi!*”. Cư sĩ Bàng nói: “***Việc tốt không bằng không việc gì!***”. Điều này có nghĩa là ta làm việc tốt mà nhiều chuyện, mà kể công thì rất phiền cho chính mình, khiến cho chính mình mất đi tâm thanh tịnh. Vậy thì thà đừng làm việc tốt để tâm không vướng bận mà niệm Phật. Việc tốt mà tạo cho mình phiền não, chấp chước, vướng bận thì việc tốt đó hại chết mình rồi! Thế gian này rất nhiều người làm việc tốt nhưng tâm rất vướng bận vì tự thấy mình là người có công có đức. Họ đi đâu cũng khoe: “*Cây cột này do tôi xây đấy!*”.

Người xưa nói: “***Hảo nhân hảo sự***”. Câu này còn có một cách đọc khác là : “***Hảo nhân háo sự***”, có nghĩa là “*người tốt nhiều chuyện*”. Đa phần mọi người đều là “***hảo nhân háo sự***”, như vậy không tốt. Chúng ta tập làm giống như Hòa Thượng, có một đồng thì làm một đồng, có hai đồng thì làm hai đồng. Có nhiều người khi nghe được tin hôm nay ông A bỏ 10 đồng để làm việc thiện thì họ nghĩ: “*Mình giàu hơn ông A cơ mà! Vậy thì mình phải bồ thí nhiều hơn ông A, mình phải bỏ ra 12 đồng*”. Đây là “***hảo nhân háo sự***”.

Hòa Thượng dạy chúng ta cần phải tu cả ba loại bố thí, duyên nào đến trước thì làm trước. Đáng bố thí tài thì ta bố thí tài, đáng bố thí pháp thì ta bố thí pháp, gặp duyên bố thí vô úy thì ta tích cực bố thí vô úy. Chúng ta phải hợp nhất cả ba pháp bố thí mà làm!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!